

El Mallorca, en concurs de creditors

EFE Els jugadors del RCD Mallorca Martí i Victor celebren el primer gol contra el Reial Madrid, marcat per Aduriz, durant el partit de lliga a l'Ono Estadi.

La setmana passada el Reial Mallorca presentà voluntàriament la petició de concurs de creditors.

Ha estat una de les millors campanyes esportives del Reial Mallorca. Tanmateix, la bona salut del conjunt sobre la gespa que reflecteix el resultat a la lliga –cinquè, i el pas a la segona competició europea la temporada vinent– no s'avé gens ni mica amb la molt mala salut econòmica de la societat anònima esportiva (SAE). La setmana passada, el propietari de més del 90% de les accions, Mateu Alemany, feia efectiva la petició de concurs voluntari de creditors. Dit d'una altra manera, el Mallorca no pot afrontar amb normalitat al deute que té

acumulat. Segons diverses fonts locals, el deute és d'uns 70 milions i el nombre de creditors arriba a 300.

Ara, la jutgessa a qui li ha tocat el cas, la titular del jutjat mercantil número 2 de Palma, Encarnación González, té unes quantes setmanes –podria ser un mes i busques– per a estudiar tota la documentació aportada per la SAE i determinar si és correcta o no, d'acord amb la llei de concursos. Si no hi ha errades, la jutgessa acceptarà el concurs, nomenarà els administradors pertinents i s'engegarà el llarg procés. L'objectiu, com en tots els altres casos de declara-

ció voluntària de concurs de creditors, és arribar a acords amb els creditors per anar reduint el deute i assegurar la viabilitat futura de la SAE. És a dir, per evitar-ne la desaparició.

El futur. Quin futur pot esperar a un club de futbol com el Mallorca, que es troba en concurs de creditors? Si tot el procés del concurs funciona bé, podria assegurar-se la viabilitat futura com a empresa, igual que –tot sigui dit– és a punt de passar amb el grup empresarial de qui fou el propietari del Mallorca fins fa un any i mig, Vicenç Grande (vegeu entrefilet). Tothom espera que sigui així i que no s'hagi d'arribar a la liquidació. Però perquè el concurs pugui ser un èxit, es requereix de poder conhortar els nombrosos creditors. Això significa

obtenir doblers. En el cas de Grande –com en qualsevol altra empresa en les mateixes circumstàncies–, s’han pogut obtenir recursos a partir de les vendes d’actius. Quins són aquest actius, en el cas del Mallorca? El club no és el propietari del camp on juga, Son Moix, que és propietat municipal –i, a més, l’empresa que patrocina el nom comercial del camp, Ono, ha anunciat que en retira el patrocini. Poc patrimoni té si no és el que representen els seus jugadors. El fet que s’hagi presentat el concurs té una cosa bona, i és que, una vegada acceptat per la jutgessa, el club podrà continuar operant –venent i comprant jugadors– sense trobar-se tan asfixiat pels deutes. El problema és que per a obtenir recursos ho ha de fer bàsicament a través de la venda de jugadors. El planter, en general, és ben considerat: ha fet una excel·lent campanya esportiva. Sens dubte, podrà obtenir diners per aquesta via, però la planificació de la temporada vinent haurà d’anar en consonància amb la situació delicada de la SAE: no podrà fer fitxatges gaire cars. La qualitat de l’equip se’n ressentirà. La competitivitat als camps de futbol, també. Si més no en teoria, el futur esportiu del club és delicat. Però el futbol és en part un joc capritxós i, per tant, qui sap què passarà la temporada vinent. El fet més important per al futur de la SAE és que el concurs de creditors acabi bé i, sobre-tot, trobar un comprador.

Des que Grande es va trobar obligat a vendre –arran de la complicada situació en què es trobava, enmig del concurs de creditors del seu grup empresarial– a Mateu Alemany el 92% de les accions de la SAE, l’objectiu del nou propietari ha estat vendre l’empresa. Hi ha hagut dos intents, tots dos fracassats de forma molt estranya. En un cas, un comprador –un empresari madrileny– es presentà a Palma disposat a fer efectiva l’adquisició, es presentà als mitjans de comunicació i, just abans d’acomplir la compra-venda, Alemany va anunciar que no li venia el club. La rocambolesca història era la continuació de l’enfilall d’intents fracassats de vendre l’empresa per part de Grande. El fracàs d’Alemany no va ser el darrer. Posteriorment, la família madrilenya Martí Mingarro –que tenen una empresa d’inversions– pactà la compra del Mallorca, però al cap de pocs mesos, després de no haver satisfet uns pagaments, acceptà de tornar la propietat al mallorquí. Els dos darrers intents de compra-venda han acabat als jutjats.

Malgrat els fracassos, Alemany insisteix a dir que vol vendre l’empresa a un comprador “que doni garanties de continuïtat”, que tingui “solvència” i que per “sobre de tot hi ha el futur del Mallorca”. Però aquesta grandiloqüència, tan pròpia del món del futbol, no s’avé gens amb l’estranya història dels intents de venda del club que han acabat tots en fracassos sonats.

Mateu Alemany, propietari de més del 90% de les accions del Reial Mallorca.

En aquests moments tot fa pensar que hi ha un grup d’inversors que miren d’adquirir l’empresa de futbol. No se sap qui són. Només se sap que els representa Llorenç Serra Ferrer, que durant molts anys fou entrenador del Mallorca, i també del Barça i del Betis. No és que Serra Ferrer vulgui comprar l’empresa, sinó que representa inversors que posarien doblers amb aquesta finalitat. Segons la premsa local, d’aquests inversors alguns són mallorquins però no tots i potser ni tan sols la majoria. És la tercera vegada que Serra Ferrer intenta l’operació. Les dues vegades anteriors va fracassar arran de les desavinences amb Alemany. Ara intenta que el propietari actual –que vol vendre però no troba comprador– deixi el club absolutament net. El concurs de creditors podria netejar –per dir-ho d’alguna manera– l’àmbit estrictament empresarial, però Serra Ferrer vol que Alemany també faci net a l’àmbit tècnic i esportiu, per poder assumir el club i reconstruir-lo com ell cregui més oportú. El seu paper, doncs, sembla que seria de director general.

Els mesos vinents seran crucials. El setembre arriba una nova temporada, amb presència a Europa, i les coses ja s’haurien d’haver aclarit, tant empresarialment com esportivament.

Miquel Payeras

El concurs de creditors de Grande, a punt

El 22 de juny del 2008 Vicenç Grande, aleshores propietari del Grup Drac –conjunt d’empreses de construcció i immobiliàries– i del Reial Mallorca Societat Anònima Esportiva, es declarà voluntàriament en concurs de creditors, allò que abans es deia *suspensió de pagaments*. El club, però, se n’alliberava. El jutge encarregat del concurs en deixà fora l’empresa esportiva tot i que Grande en controlava –a través d’una de les seves empreses– el 93% de les accions. Dos anys més tard, el llarg procés és a punt d’acabar-se. En aquest temps el jutge encarregat del cas ha *aprimat* força el passiu presentat per Grande: finques urbanitzables s’han venut a empreses lligades a entitats bancàries que n’eren creditors, s’han anul·lat una bona colla d’operacions de compra-venda i també s’han anul·lat traspessos de drets. D’aquesta manera s’ha anat retallant el deute que motivà la suspensió de pagaments. En total, són quinze empreses que han sofert el procés. En el període de control judicial, alguna d’aquestes empreses, com una joieria de gran luxe –situada al carrer de Colom de Palma–, ha tancat portes. Però el conjunt del grup podria salvar-se del tancament absolut si els creditors accepten –una vegada reduït el gruix del passiu– les fórmules de pagament que Grande ha proposat.